

pärrast suud kullutan? Kohhus wõtfo sind kässile, siis ohhelit kaela ja wõlla!”

Reinowadder mõtles: Olleksin parremine loeo jänud; kudda siit peasen? Sago, mis saab: ehl leian mõrra põhjas auku, kust läbbi peasen. Katsune õnne! Siis ütles ta kuuningale:

„Wäggetw kuuningas, kõrgetsohki würst! kui teie käst mind surma mõistab, siis ollen surma wäärt. Agga, armoline issand! andke mulle nattoke aega asja ärraselletada. Waenlaste walle keel on teid petnud, muido olleksite asja läbbi arwates parremat otsust leidnud. Teie wõtsite enne mittokord miño sõna ja nõuu kuulda, kuulge ka tänä miño juttu. Kes tohhib teie armo ja miño wahhele oina niina pista? Keinad tullewad kaewama, kui mind kaugel teadwad; pange neid minuga juud su wasto! — Pärrast wõite kohhut mõista, kudda tahhate. Urwast seisin teie meles, kui teie ello ja õnne pärrast möda maad ümber käisin. Kuis olleksin julgend teie kotta astuda, kui mul middagi süüd inge teadawal olleks olnud? Seal olleksin ma pakko puggenud. Wai kas Ma ilma kuld ja warra mind kindlast mõisast seie olleks jõudnud peita? Mul ei olnud mingi ekstust, sellepärrast tullin kutsumata seie. Täddi poeg Martiin läks miño assemel Kurresjare, sellepärrast wõisin teie ette astuda. — Wai pissoke filma teender koddojänes miño peale luiskanud? Astugo mehhike seie, sin ma seisin! Agga õlpsam selja tagga räkida, kui filma ees! Enne läbbikulamist

ei tohbita kohhut mõista. Mõllemad kawwalad kelmid — warres ja koddojänes — on miño käest mõnda hääd sanud. Tonaeile ommiko astus koddojänes lahkest terretades meie ukse ette, olli wassinud ja pallus nattoke süa. Pallusin tedda tuppa astuda ja meiega surust wõtta. Perrenaine tõi leiba ja marju lauale, meil olli paastopääw. Kui wõeras kõhtu täitnud, astus miño norem poefene laua jure ja käppas ühhe üllejäänud leiba korofese laualt. Sõbber koddojänes andis poisikesele kõrwa lopsu, et werri suust ja ninast wälja purtsas. Seal sassis miño wanem poeg äbbemata wõera tuttist kinni ja rapputas mehhikese kassokat. Miina ruttasin taplejaid lahutamata, karristasin poega, mis ta wõera kallale olli läinud, ja sellega olli asfi otsas. Leidis koddojänes riust kahju: leppigo sellega; ta olleks enam malka sanud, kui miina appi ei olleks läinud. Se on mulle nüüd tänuks, et kaewama tulleb. — Warrekse luggu sündis nõnda. Tema tuli ohkides miño jure, räkis: kudda naine sure ablusega kiska sües lu kuro olli ajanud ja selle kätte lõppenud. Kus se õnnetus juhtunud? jäi mulle teadmata. Ehl tappis rieldes isse oina naise ja püab süüd nüüd teiste peale tunnistada. Warrekse tiwad ullatawad kõrgemale kui miño üppamine, kudda olleksin ma Terrawnoffa kätte wõinud sada?

Tahhab keddagi miño peale süüd tunnistada, se astugo ette ja tehko tunniameeste su läbbi asja tõeks, kudda kõhto seadus. Kellel tunniamehhi ei